

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνῆκόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κτ φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γυνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Δεκεμβρίου δεκαενέα,
καὶ τῶν Προέδρων δράσις γενναία.

Χίλια καὶ ἑξήντα τέσσερα καὶ μὲ τρακόσ' ἀκόμη,
μὲ φοβεροὺς Ἀπάχηδες ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

- Π.— Σκεπτικὸ σὲ βλέπω πάλι
καὶ πολὺ μ' ἀνησυχεῖς.
Φ.— Προσπαθῶ σ' αὐτὸ τὸ χάλι
νὰ περνῶ πανευτυχῆς.
- Π.— Μπράβο... πῶς τὸ καταφέρνεις;
μήπως εἶσαι ποσαπέρνης;
μήπως ἀδιαφορῆς σὰν πολλοὺς ἀδιαφόρους;
μὴ κρυφίους ἔχῃς πόρους
καὶ κρυφίας ἀμοιβὰς
καὶ κωλόκουρο τραβᾶς;
- Μὴ καὶ σὺ σὰν πατριώτης δὲν φωνάζῃς ἀηδής;
μὴ δὲν ἔχῃς ἀγωνία;
μήπως Τούρκους καὶ Βουλγάρους ἐπεθύμησες νὰ δῇς
μέσα στὴ Μακεδονία;

Πῶς ἐν μέσῳ τῶν πολέμων
εἴμπορεῖς νὰ ζῇς εὐδαίμων
καὶ σὰν χάχας νὰ γελάς;

Καὶ τὸ δόλλιο σου σηκότι
σὰν καὶ πρῶτα, πατριώτη,
νὰ μὴν τὸ παραχαλᾷς;

Φ.— Ροδοδάκτυλος αὐγὴ μου, ξαναφώτισε τὴν γῆ,
δρόσισε τὰ χορταράκια

καὶ τὰ τόσα μας σαράκια
καὶ τὴν κάθε μας πληγῇ.

Δὲν κυττάζω πρὸς τὸν Αἶμον,
δὲν κυττάζω πρὸς τὴν Δύσιν
καὶ τὴν σφαζομένην κτίσιν.

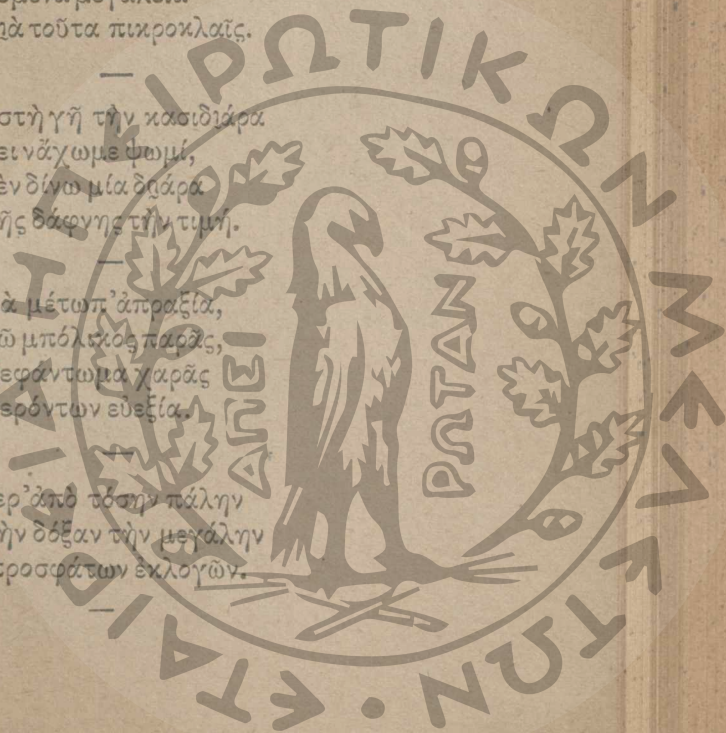
Κι' ἐδῶ πέρα πανευδαίμων
ἀπεφάσισα νὰ ζῶ,
κι' ὅχι σὰν καὶ σὲ τὸ ζῶ.

Εἶσαι κεφαλὴ γελοία
καὶ βλακέντιος ἂν λὲς
περασμένα μεγαλεῖα
καὶ γιὰ τοῦτα πικροκλαῖς.

Μὲς στὴ γῆ τὴν κασιδιάρα
φθάνει νὰ χῶμε φωμὶ,
καὶ δὲν δίνω μία δράρα
γιὰ τῆς δάφνης τὴν τιμὴ.

Εἰς τὰ μέτωπ' ἀπραξία,
κι' ἐδῶ μπόλικοι παρὰς,
καὶ ξεφάντωμα χαρᾶς
καὶ γερόντων εὐεξία.

Ὅστερ' ἀπὸ τὴν πάλιν
καὶ τὴν δόξαν τὴν μεγάλην
τῶν προσφάτων ἐκλογῶν.

Ποιος άλλος τώρα μένει
για την γη την δοξασμένη
αξιότιμος αγών;

Ύστερ' από τὰ σύμβολα κλεινών υποψηφίων
ποιά μένουν πρὸς ἐκδήλωση τῶν πόθων τῶν κρυφίων;

Μέσα' στοῦ κόσμου τὴν φωτιά,
τὴν φρίκη, τὴν φοβέρα,
καινούρια δάφνη καὶ μυρτιά
ἐφύτρωσ' ἐδῶ πέρα.

Μέσα σὲ τόσους κοπέτους
ἴδαμε ξίφη κι' ἀετούς,
δὴδ σύμβολα μεγάλα.

Μὲ Ράλλη ξίφος δυνατὸ
στοῦ Γούναρη τὸν ἀετὸ
πετάξαμε καθάλα.

Ἀνάψαμε, θυμώσαμε,
καὶ ξίφος ἐστομώσαμε
κι' αὐτοὺς ἐκαθάλισαμε.

Ἔβαλαμε σ' ἐχθροὺς θηλειά,
καὶ στὴν ἀρρώστεια τὴν παλιὰ
λὲν πῶς ξανακυλίσσαμε.

Κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς ἐφώνησε: νενίκηκα,
κι' ὅλους τοὺς φοβερίζει,
ὁ Ράλλης ὅμως ἐξορμᾷ, καὶ ξιφουλκῶν ἀσίκικα
κάστανα δὲν χαρίζει.

Εἶδα τοὺς Δημητράκηδες τὰ δόντια παρατρίζοντας
καὶ νέφη κατεκάλυψαν τοὺς διαυγεῖς δρίζοντας,
καὶ πρὸς στιγμὴν παραίτησις καὶ κρίσις ἠπειλήθη
κι' ἐφρούσαν τὰ πλήθη.

Ἀλλὰ μετὰ Συμβούλια σημαντικῶς μεγάλα
καὶ πάλ' οἱ Δημητράκηδες γινῆκαν μέλι γάλα,
κι' ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα καθ' ἅπαντα τὰ πλήθη
πῶς κάθε νέφος μελανὸν ἐγκαίρως διελύθη,
καὶ στὴν Εὐρώπῃ τῶμαθαν καὶ στὴν Ἀνατολή,
μὰ τᾶκουσαν κι' οἱ Βούλγαροι κι' ἐχάρηκαν πολὺ.

Β.

Π. - Φοβερὰς ἀκούω φήμας μες στὴν φρίκην τοῦ πολέμου,
ποῦ μὲ κάνουν καὶ παγόνω' μέρα νύκτα, σύντροφέ μου.

Λένε πῶς στὴ δυστυχία
καὶ στὴν ἐποχὴν τῶν πόνων
πλημμυροῦν κακὰ στοιχεῖα
καὶ τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Λένε, φίλε Φασουλῆ,
πῶς Ἀπάχηδες πολλοὶ
μὲ πολλοὺς ἀργοὺς κηφήνας
δργιάζουν' στὰς Ἀθήνας.

Λένε πῶς χασισοπότη
κι' ἄλλοι μὲρτηδες ἐπτόται
'βγαίνουν' μέρα μεσημέρι.

Καὶ σ' ἀφίνουνε' στὸν τόπο
καὶ ληστεύουνε μὲ τρόπο
τὸ φτωχό σου τὸ κεμέρι.

Μὲς' στὴν τόση συμφορὰ
λένε τόσα τρομερά,
ποῦ σοῦ στρίβουνε τὴν φρένα
καὶ σὲ πᾶει τρία κι' ἓνα.

Τί μυστηριώδεις κτύποι!
τί μεγάλο ξαφνικό!...
καὶ τὸ κάρθουνε μᾶς λείπει,
κι' οὔτε φῶς ἤλεκτρικὸ
δὲν θὰ βλέπῃς, οὔτε γκάζι,
καὶ θὰ κἀνῃς μ' ὅλους χάξι.

Σκοτὰ δὲ μᾶς ἐπαπειλοῦν,
σὰν πρῶτα δὲν φωτοβολοῦν
δόξης τρανῆς ἐδάφη.

Φασκέλωστα, βλαστήματα,
θὰ κλείσουν Καταστήματα
καὶ Κινηματογράφοι.

Ψιλάντερ δὲν θὰ βλέπωμε μέσα' στὴν συμφορὰ μας,
σκότη παντοῦ ψηλαφητὰ
κι' ἀδιάκοπα γουργουρητὰ
μὲς' στὰ ψιλάντερὰ μας.

Τοῦτο τὸ κράτος τότε
φρικτὰ θὰ τὸ λυμαίνονται
μόνον χασισοπότηι,
ὅπου γιὰ φόνους μαίνονται.

Ἀλλὰ καὶ' στῆς ἡμέρας
τὰ φῶτα, μασκαρά,
Ἀπάχηδων μαχαίρας
θὰ βλέπῃς φανερά.

Τότε πυκνὴ σκοτία
στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
ἀλλ' ὅμως κι' αὐτίκα,
λιμὸς καὶ τῶν γονέων.

Κι' αὐτὸ τὸ κράτος τότε,
καλοὶ μου πατριῶται,
θὰ λέγεται τοῦ ζόφου
καὶ τοῦ κακοῦ τοῦ φόφου.

Ἐν μέσῳ πρωτεύουσῃ
κι' ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
Ἀπάχηδων φουσατό.

Μὰ καὶ πρῶτ' καὶ βράδυ,
'στὸ φῶς καὶ 'στὸ σκοτάδι
μόρτο Σαμφῶν καὶ κάτω.

Τότε καὶ σὺ θὰ βλέπῃς τὸν ἓνα κι' ἄλλον ἄνδρα
νὰ γίνεταί Κασσάνδρα,
τότε καθεὶς θ' ἀφίνη' στὴν ἐρημον τὰ κῶλα,
καὶ λόγους θ' ἀπαγγέλλῃ,
ποῦ θὰ παγώνουν ὅλα
τὰ κρύφια σου μέλη.

Γ.

Φ. - Νομίζω πῶς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
φαντάσματα χορεύουν...
πάνε' στὸν Ράλλη μερικοὶ
καὶ κάρθουνε γυρεύουν.

Κι' αὐτὸς τοὺς λέει: βρε' παιδιά, τί θέλετε νὰ κάνω;
μακάρι νάχα κάρθουνε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ν' ἀνάβουν γκάζι κι' ἤλεκτρικά, νὰ δώσω φῶς εἰς ὅλους,
νὰ βλέπουν καὶ νὰ μὴν πατοῦν ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Μακάρι νάχα νὰ σκορπῶ σὲ κάθε συμπολίτῃ,
μακάρι νάχα κάρθουνε νὰ διαλύσω σκότη,
νὰ μαύριζα' στῆς ἐκλογαῖς κι' ἓνα συγκυβερνήτῃ,
ὅπως, παιδιά, μοῦ μαύρισε κι' ἐκεῖνος τὸ σηκότι.

Λένε κάποιοι, συμπολίτῃ,
καὶ σ' ἐμᾶς τὰ παλληκάρια
πῶς' στοῦ Κρόνου τὸν πλανήτη
βγαίνουν τέσσερα φεγγάρια.

Τάκους; τέσσερα φεγγάρια... γιὰ φαντάσου, φαμφαρόνο,
τί φωτοχυσίαις ἔχουν ὅσοι κατοικοῦν' στὸν Κρόνο.
Νάχαμε κι' ἐμεῖς δὴδ τρία, Περικλέτο παπαγάλο,
ὅπου μόλις λείψῃ τῶνα παρευθὺς νὰ βγαίνη τᾶλλο.

Τότε θ' ἀβγαίνεις' στὸν δρόμο,
Περικλέτο, δίχως τρόμο.
Τότε πιά, χασισοπότη,
δὲν θὰ σ' ἐμελε γιὰ φῶτα.

Καὶ σὲ τούταις τῆς νηστείας,
καὶ σὲ τούτους τοὺς λιμούς,
δὲν θ' ἀκούγαμε ληστείας
καὶ φρικώδεις σκοτωμούς.

Τώρα γιὰ τὸν πλανήτη μας θὰ λὲν ἐκεῖ' στὸν Κρόνο
πῶς ἔγινε κρονόληρος' στὰ χρόνια τὰ δικά μας,
καὶ θ' ἀποροῦν γιὰτὶ καὶ πῶς μ' ἓνα φεγγάρι μόνο
πολὺ συχνὰ μᾶς πιάνουνε τὰ φεγγαριάτικὰ μας.

Χάσκουν τριγύρω χάχηδες
καὶ τρέμουν καὶ ριγοῦν,
νομίζουσιν πῶς' Ἀπάχηδες
παντοῦ τοὺς κυνηγοῦν.

Ἀπάχηδων φαντάσματα
μὲ κρύας φρίκης ἄσματα
διαβαίνουνε' μπροστά μου.

Νὰ, νά! τοὺς βλέπω καὶ ριγῶ,
κι' ἀκούω φήμας, ποῦ κι' ἐγὼ
δὲν εἶμαι' στὰ σωστά μου.

Κτυπῶ τῆς νέας ἐποχῆς
κάθε φρικτὸν Ἀπάχη,
ὅπου ζηλεύει τῆς πτωχῆς
κοιλίας μου τὰ πάχη.

Ἦπια χάσις κι' ἐμέθυσα μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους.
ἀλλ' ὅμως βλέπω γύρω μου χασισοπότας κι' ἄλλους.
Χασισοπότ' ἔδω κι' ἐκεῖ
διάφοροι κοινωνικοί,
ἔσθ' ὅτε καὶ πολιτικοί.

Εἰς ἐκστάσεις οὐρανίας προσκαλῶ τοὺς πατριώτας,
καὶ λογίζομ' εὐτυχῆς,
ποῦ κυτῶ χασισοπότας
καὶ τοὺς γέροντες τῆς Ἀρχῆς.

Νάτους, Περικλέτο βοῦδι,
μὲς' στὸ σπῆτι τοῦ Σκουλούδη
τοὺς κυττάζω μαζωμένους.

Χασισοποτῶν γυρίζω
καὶ τὴν τύχη μακαρίζω
χασισοποτοῦντος Γένους.

Εἰς ἀτμόσφαιραν εὐώδη
καθισμένοι σταυροπόδι
πίνουν διαρκῶς χάσις.

Κι' ἐπιλήσμονες δεινῶν
πλέουν εἰς ὠκεανὸν
ὀλβιότητος χρυσῆς.

Πίνουνε χάσις κι' αὐτοί, Περικλέτο μου τρελλέ.
ἀλλὰ κι' ἄλλους προσκαλοῦν' στοῦ χάσις τὸν ναργιλέ.
Τῆς Ἀρχῆς τὰ γεροντάκια μέρα νύκτα τὸ χάσις
τὸ ρουφοῦν μὲ τὸ μαρκοῦτσι,
κι' ἐν ἐκστάσει τ' ἀντικρύζουν κάποιοι γείτονες θρασεῖς
καὶ τὸ κόβουνε παπούτσι.

Ἕνας βλέπει μακαρίως πῶς γεμίζει μὲ σιτάρι
ἓνα κι' ἄλλο μας ἀμπάρι,
κι' ὅλαις ἡ ξερκαμπίαις γίνονται σιτοβολῶνες
καὶ χορταίνουνε προσφύγων πεινασμένοι λεγεῶνες.

Ἄλλος ἔξαφνα νομίζει μὲς' στήν ἐκστασιν τοῦ νοῦ
πῶς' στὸ στόμα του κυλᾷ
καὶ τὸ μάννα τοῦρανοῦ,
καὶ τρισόλβιος γελᾷ.

Ἄλλος βλέπει ν' ἀριθάρουν πλῆθος καρβουνοφορτία
κι' ἔτσι πλέον μὲς' στοὺς δρόμους δὲν ἀπλόνεται σκοτία.
Κάρβουνα παντοῦ σκορπᾷ μὲ πολὺ κουδαρνταλήκι,
κι' ἡ κοιλὰς τῶν ἐκλογῶν γίνεται καρβουνοθήκη

Ἄλλος βλέπει πανευδαίμων
ἐν τῇ μέσῃ τῶν πολέμων
ὅτι πιπιλίζει μέλι.

Καὶ κυττάζει ἔαφνικὰ
πῶς τοῦ δίνουν δανεικά,
κι' αὐτὸς κάνει πῶς δὲν θέλει.

Νὰ καὶ κάσαις καὶ κασόνια
μὲ χρυσᾶ ναπολεόνια
καὶ μὲ γρούπους Ἀγγλικούς.

Κι' ἔτσι παύ' ἡ βουλιμία,
καὶ γεμίζουνε Ταμεῖα,
ποῦ χουν μόνο ποντικούς.

Μὲς' στήν τόση τὴν κραιπάλη
ἄλλος ὄνειροπολεῖ
πῶς τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
διαλύεται καὶ πάλι.

Ἄλλος πῶς ἀνοίγει σχέσι
μὲ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
κι' ὅπου Τουρκαλᾶς μὲ φέσι
Ἐθνικόφρονα τὸν κάνει.

Καὶ παράποτε στωμύλος
ἀνυψώνει τὴν φωνήν,
μὲ τὸν Χεσαφῆσφ φίλος
καὶ μὲ τὸν Χεσαμενίν.

Τέτοια βλέπω μεθυμένος ὅτι βλέπει κι' ἡ σφριγῶσα
τῶν Προέδρων μας ὁμάς,
ὅπου χασισοποτοῦσα τρώπια σκαρόνει τόσα
καὶ γιὰ τεύτη καὶ γιὰ μᾶς.

Αἰφνης φάντασμα κυτᾷ
καὶ τὸν ναργιλέ πετᾷ
κι' ἔξαφιν τὴν παραφέρει.

Καὶ φαντάζεται πῶς σφίγγει
τὸ πανέχριστον λαρύγγι
τοῦ μπαμπούλα τοῦ Λευτέρη.